

Eszményeink megvalósítása miatt kaptunk hideget, melegeget. Az indiai éhezőknek kijuttatott pénz miatt előszedtek minket, majd a katonai szolgálat megtagadása miatt börtönbe csukták huszonhat fiatal testvérünket, akik nem embergylkolásra tett esküvel akarták szolgálni hazájukat. Biztosak vagyunk benne, hogy az ő áldozatuk is hozzájárult ahhoz, hogy ma nincs kötelező katonai szolgálat.

Sajnos az egyházban megvalósuló szolgálat terve meghiúsult. Assisi Szent Ferencet a középkor megmentőjeként tartja számon a történelem, aki a Szegénység Úrnő programjával, és a csuhája kordájával megkötötte a szakadék felé tartó Egyház szekerének kerekét. Ferencnek szerencséje volt, mert miközben ellenségei vesztére törttek, az aggastyán III. Ince pápa (1210) állítólag egy álomnak hatására a Lateráni bazilikában megcsókolta a mezítlábas Francesco lábát, és jóváhagyta mozgalmát. Bulányi álma az ő katolikus egyházáról az adott történelmi szituáció miatt nem valósulhatott meg. Pedig adva volt a lehetőség arra, hogy a kereszténység első három századának mintájára itt Magyarországon éppen az üldözések közepette váljon történelemformáló erővé egy hitvalló és tanúságtévő egyház.

A lehetőség ma is megvan az új diktatúra, a Mammon, a Pénz diktatúrájának világában. Az Isten Ország, a szeretet világának megvalósulása nincs helyhez, korhoz és intézményhez kötve. Bárki és bárhol valósíthatja. Csak a jézusi eszményeket, az emberbe Isten által írt eszményeket kell követni, és össze kell fogni.

Gyurka testvérünk élete utolsó éveiben a hazakészülő ember türelmetlenségével keresett fórumot magának. Elment mindenhová, ahová csak hívták. Nem az ő hibája, ha félreértették magatartását és szavait. Ő utolsó leheletéig az Isten Ország megvalósulásáért dolgozott. Hatalmas akaraterővel félig bénán és testileg teljesen kiszolgáltatottan, de teljes szellemi frissességgel dolgozott még pár órával halála bekövetkezése előtt is.

Személyes vallomással kezdtem, azzal is fejezném be, amit azt hiszem, minden jelenlévő testvérem hasonlóan gondol.

Gyurka testvérünk! Hálát adunk érted a szerető Istennek, hogy egy forrongó korban Téged adott nekünk lobogó fáklyául. Biztosak vagyunk benne, hogy neved be van írva odafönn az Élet könyvébe, és be lesz írva az utókor emlékezetébe. Köszönjük a családot, ahonnan jöttél. Köszönjük a Rendet, ahonnan indultál, és amely utolsó éveidben gondoskodó szeretetébe befogadott. Köszönjük neked egymást: a „százannyi testvért és nővért”, akiket Te szeretted egybe lángoló Bokorrá. Segíts minket, hogy ez a láng bennünk és utódainkban soha ki ne aludjon. Abban is segíts, hogy mindig tudjuk: az az állítás, hogy Isten tervének megvalósulása az emberiséggel lehetetlen, az lehetetlen!

SINKA ISTVÁN

VIRÁG-BALLADA

Szil-Tarcsán az őszi erdön hét nagy erős kondás
vacsorázott s velük együtt Eső-Virág András,
aki jött csak valahonnan, maga se tudta, hogy honnan.
Oldalt varrott csizmájára port rakott a messze s mutatta
az útja hosszát, s azt, hogy nem kereste: Falevélként,
irgalombul hajtja a szél, ha elindul...?

„Ült az erős hét kondással, szalonnát sütöttek s körülöttük láthatatlan harangok ütöttek. Tudatták, hogy jön az óra s hamarosan koporsóba

fektetik Virág Andrást az erdei kondások.

- A csend nyelvén üzentek a puha csobbanások. Bennük tán a táj riadt fel halált sejtő kis jelekkel
Mikor a szalonna megsült: tölgyfa-csobolyóból nagyot ittak. nyolc ember egy fadongájú tóból.

Azután meg rádudáltak. Máskor úgyis csak bút láttak.

Kivált Eső-Virág András, kinek fél kenyere se volt soha. s mint a puszt, puszt a tenyere.

Abba borult ő csak, hogyha pihenni a vágy elfogta.
Volt neki egy citerája: akár annyi ezüst - pedig barnára fogta már az idő meg a füst. Oldalán a csillag, a hold, s rá volt faragva a mennybolt. S volt egy aranyszín tolla is. Mérhetetlenségből szállt az a toll. úgy szedte fel füttyölve a rétről. Füttyölt bizony, mert nem tudta: attól nem lesz többé nyugta. Citerával, a szép tollal lett aztán elveszett. Megnőtt benne minden dal és minden emlékezet.

S szegény. egyre hordta őket, mint az ég a nagy esőket. Mondom: a hét nagy kondással ültek a fák alatt kinn Szil-Tarcsán és dudáltak, és az idő haladt.

Virág ekkor elővette tollát s a húrokra tette.

A húrokon egy hős ország támadt fel dalolva, a hét kondás hallgatta csak egymásra hajolva.
S összesúgtak, hogy megölik: leszúrnák, vagy agyonlövik.

Hát mért játszik sokkal szebben, s más búron a bolond. Testét majd a disznófertő belepi, vagy a lomb. Hallgatták a húr pengését s elővette mind a kését. Azután körülvették Andrást, mint herceget álnok, bosszús, irigy, erdőtnyövé, nagyhajú királyok.

S mire odanézett a hold: Eső-Virág András csak - volt. Testét fertőbe vetették, rácsaltak vagy hat kant; pengették a citeráját, de az széjjelpattant; oldaláról lehullt a hold, s kétfelé hasadt a mennybolt.

A tolla meg elszállott, el a messzeségbe, hét nagyhajú gonosz elől mérhetetlenségbe.

Akkor szólott a legvénebb: - átka ne legyen a vérnek! Temessük el Virág Andrást, nőjön mező rajta - s ha tavasz jön: nagy nyáját a pásztor ide hajtja.

Bizony mondom: jövőre tej lesz és méz öbelőle.

Amikor hájtött a hajnal: a hét gonosz kondás kikereste a sár alól, s így lett Virág András televényföldje a fának, s ágya száz új ibolyának.

x-x-x-x